

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

OPEN ACCESS

பத்துப்பாட்டு உணர்த்தும் சமூக சிந்தனைகள்

மு. கௌசல்யா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி, சேலம்-636008, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Sociological Thoughts in Pathupaatu

M. Kowsalya a, *

^a Department of Tamil, Government. Arts College for Women, Salem-636008, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
nkkousi457@gmail.com

Received: 28-09-2022
Revised: 27-10-2022
Accepted: 11-11-2022
Published: 10-12-2022

ABSTRACT

Even after two thousand years, the lifestyle of the ancient Tamil people and social organization are being talked worldwide and it is because of the ancient Tamil literary texts. Literature is all about creating best ideas of society through words. So Tamil literature is an ark that records culture, tradition, about the social organization of Tamil people, the living conditions, nature, gift, virtue, valor, war, and the tradition of learning. Among them, the Sangam literary book Pathupaatu occupies a prominent place. The purpose of this study is to describe the social thoughts of the ancient Tamils through Pathupaatu. Religious status of Sangam Tamil people, poverty of poets, society based on wealth, professional society, virtues based on life, generosity and excellence in hospitality and character are well explained Pathupaatu.

Keywords: Sangam Literature, Pathupaatu, Tamil People, Tradition

முன்னுரை

வரலாற்றுத் தொன்மையான செவ்வியல் இலக்கியங்களில் தனியொரு இடத்தினை பெற்றது சங்க இலக்கியங்களாகும். மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை துல்லியமாகக் கண்ணாடி போல பிரதிபலிக்கச் செய்யும் பாட்டும், தொகையும் சேர்ந்த நூல்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் சங்க இலக்கிய நூல்களாகும். இதனை பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள் என்பர். கணக்கு என்பது பாட்டு என்றும், மேற்கணக்கு என்பது மிகுந்த அடிகளை உடைய பாட்டு என்றும் பொருள்படும். சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 26,350 வரிகளும், 2381 பாடல்களும் உள்ளன, அவற்றுள் அகம் 1862, புறம் 519 என்று அமைந்துள்ளதை இலக்கிய வரலாறுகளின் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கை தழுவை பல்வேறு சமூக அமைப்புகளாக பிரித்தும் பகுத்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். எனவே பத்துப்பாட்டு கூறும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் அவற்றில் பொதிந்துள்ள சமூக சிந்தனைகளையும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

சமூகம் சொற்பொருள் விளக்கம்

பண்டைய தமிழ் மக்கள் குழுக்களாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தினர். இன்ப துன்பங்களை ஒருவருக்கு ஒருவர் பகிந்து கொண்டனர் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு கூடிவாழும் முறையே சமூகம் எனப்படும். இத்தகைய “சமூகம்” என்ற சொல்லிற்கு பல்வேறு சான்றோர்களும், அறிஞர்களும் பலவிதமாக விளக்கங்களைத் தந்துள்ளனர்.

சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு தமிழ் அகராதி

“திரள், குமுகம், கூட்டம்!” (Meyyapan, 2000)

என்று விளக்கம் தந்துள்ளது.

“தனிமனிதன் உயிருடன் வாழ முடியாது, அதாவது தனியாக

இருந்தால் மனிதனால் வாழ முடியாது என்பது மனிதப் பிராணிகள்

கஷ்டப்பட்டு அறிந்து உண்மை” (Muthaiah, 1996)

என்று முல்லை முத்தையா என்ற அறிஞர் மனிதன் தன் சமூகத்தினருடன் கூடி வாழ்ந்தால் மட்டுமே மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையை வாழ முடியும் என்று கூறியுள்ளார். இதனையே ப. ராமஸ்வாமி என்ற ஆசிரியரும்,

“கூடிவாழும் இயல்பு இல்லாதவனுக்குச் சமுதாய வாழ்வு சுகமாக இராது” (Ramasamy, 2004)

என்ற வரிகளின் மூலம் மனித சமுதாயம் என்பது ஒருவருடன் ஒருவர் கூடி வாழ்வது மட்டுமே இன்ப வாழ்வு இல்லை என்றால் அதில் சுகம் இருக்காது என்று கூறியுள்ளதை அறியலாம்.

பத்துப்பாட்டில் கூறப்படும் மக்கள் அனைவரும் ஒழுக்கநெறியுடன் ஒன்றுகூடி நல்வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். அரசர்கள் தங்கள் நாட்டு மக்களை வளமுடன் வைத்துக் கொண்டனர். வள்ளல்கள் அறிவை உயிர்களிடத்தும் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டிருந்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. வறுமையிலும் பிறருக்கு உதவும் நற்பண்பு அவர்களிடம் இருந்ததை பத்துப்பாட்டு கூறுகிறது.

சமயநிலை

பண்டையத் தமிழர்கள் தெய்வநம்பிக்கை கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். இனிமையான வாழ்வினை மேற்கொள்வதற்கு தெய்வங்களை பூசித்து வந்துள்ளனர். தன் வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்கள் இறைவனை வழிபட்டால் தீர்ந்துவிடும் என்று நம்பினர். அதனால் பல இடங்களில் தெய்வங்களை நட்டு வழிபட்டு வந்தனர் என்ற செய்தி பத்துப்பாட்டின் வழி அறிய முடிகின்றது.

என்னென்ன தெய்வங்களை தமிழர் வழிபட்டனர் என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை,

“புள் அணி நீள்கொடிச் செல்வன்

உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையாமுக்கண்

முவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வன்

எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்

தாமரை பயந்ததாவில் ஊழி

நான்முக ஒருவன்” (Mohan, 2004)

என்னும் வரிகளின் மூலம் திருமால், சிவன், இந்திரன், பிரம்மன் முதலிய தெய்வங்களை வழிபட்டனர் என்ற செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

பஞ்சபூதங்களால் ஆன இவ்வுலகைப் படைத்தவன் சிவபெருமான். “நெடியோன்” என்ற சொல்லால் சிவனை குறிப்பிடுவதால் ஏனைய தெய்வங்களில் இருந்து அக்கால சமூகத்தினருக்கு சிவபெருமானே முதல்வனாக வைத்து போற்றப்பட்டான் என்பதனை,

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்

ஆக விசும்போடு ஐந்துடன் இயற்றிய

மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக” (Mohan, 2004)

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் கூறப்படும் பரமசிவனின் குறிப்பின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. அதேபோன்று புறநானூற்றிலும்,

“ஏற்று வலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை

மாற்றாரும் கணிச்சி மணி மிடற்றோனும்” (Balasubramaniam, 2017)

சிவபெருமானை பற்றிய குறிப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளதை வைத்து பண்டைய மக்கள் சமூகத்தில் இறைவழிபாடு மிகுந்து காணப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

தமிழர்கள் தெய்வங்களை வழிபடுவதை மட்டுமல்லாமல் அத்தெய்வங்களுக்கு பலியிடும் பழக்கத்தினையும் வழக்கமாக கொண்டிருந்தனர். நல்ல கொழுத்த ஆட்டு கிடாவை பலியிட்டனர். குருதி கலந்த வெண்ணெல் சோற்றினையும் பலியாக காக்கைக்கு வைத்தனர் என்று

“வெண்ணெல் வெஞ்சோறு எழுகலத்தேந்தினும்

சிறுதென் தோழி

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே” (Nagarasan, 2011)

எனும் குறுந்தொகை பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது. இதேபோன்று பத்துப்பாட்டு கூறும் சமூகத்தினரும் இறைவனுக்கு பலியிடும் பழக்கத்தினை கொண்டிருந்தனர் என்று கூறுகிறது. அவை,

“மதவலி நிலைஇய மாத்தாட் கொழுவிடைக்

குருதியொடு விரைஇய தூவெள் அரிசி

சில்பலிச்செய்து, பல்பரப்பு இரீஇ” (Mohan, 2004)

என்ற வரிகளின் மூலம் அக்கால சமூகத்தினருடைய வழக்கமாக முருகனுக்கு ஆடு வெட்டிப் பலியிட்டு பூசைகள் செய்யும் பழக்கம் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

பண்டைய சமூகத்தினர் இறைவழிபாட்டில் மிகவும் ஈடுபாடு உடையவர்களாகவும், நம்பிக்கையுடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். பல்வேறு இடங்களில் தெய்வங்களுக்கு சிலை வைத்தும் பலியிட்டும் வழிபட்டனர். அதுமட்டுமின்றி தம் வாழ்வு சுகமாக இருக்கவும், துன்பங்கள் தீரவும் இறைவனையே முழுவதுமாக நம்பி இருந்தனர் என்ற செய்தி பத்துப்பாட்டின் மூலம் அறியப்படுகின்றன.

புலவர்களின் வறுமை நிலை

பண்டையத் தமிழகமே செல்வத்தில் செழித்திருந்தன. அரசர்களும், வள்ளல்களும் செழிப்புற்று பரிசில்களை வாரி வழங்கினர். கலைகளும் பல வளர்ந்து வந்துள்ளன போன்ற ஏராளமான செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பட்டாலும், வறியோரும் இருந்துள்ளனர் என்ற செய்தியும் காணப்படுகின்றது. கலைஞர்களும், புலவர்களும் வறுமை துயரினை தாங்க முடியாமல் அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் நாடிச் சென்று பரிசில் பெற வேண்டி நின்ற செய்தியும் காணப்படுகின்றன.

“ஆடுபசி உழந்தநின் இரும்பேர் ஒக்கலொடு

நீடுபசி ஒராஅல் வேண்டின், நீடுஇன்று

எழுமதி! வாழி ஏழின் கிழவ!

பழுமரம் உள்ளிய பறவையின், யானுமவன்

இழுமென் சும்மை இடனுடை வரைப்பின்” (Mohan, 2004)

நீண்ட நாட்களாக நெடும்பசியில் வாடியிருக்கும் பொருநன் என்ற புலவன் அப்பசியினை போக்க, பழுத்த மரத்தினை நாடிச் செல்லும் பறவைகளைப் போல செல்வம் செழித்துள்ள அரசனை நாடிச் சென்று தம் வறுமையை போக்க படும் துன்பத்தினை இப்புலவர்களின் சமூகம் மூலம் அறியலாம்.

“பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வம்

நயனுடைய யான்கட் படின” (Keerthi, 2016)

என்ற வரிகளின் மூலம் அதே செய்தியினை இக்குறள் உணர்த்தி நிற்பதை இங்கு அறிய முடிகின்றன.

சங்க காலத்தில் புலவருக்கும், கலைஞர்களுக்குமே இத்தகைய வறுமைநிலை இருந்துள்ளது என்றால் சாதாரண மக்களுக்கு வறுமையானது எவ்வகையான கொடுமையை அளித்திருக்கும். அவ்வகையான துயரக் காட்சியினை சிறுபாணாற்றுப்படை நம் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றன. அவை,

“ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநுண் மருங்குல்

வளைக்கை, கிணைமகள் வள் உகிர்க்குறைந்த

குப்பை வேலை உப்பு இலி வெந்ததை,

மடவோர் காட்சி நாணி, கடை அடைத்து

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஉடன் மிசையும்

அழிபசி வருத்தம் வீ பொழிகவுள்” (Mohan, 2004)

என்ற வரிகள் வறுமையால் வாடும் இடையர்குல பெண் ஒருத்தி தன் வீட்டிலே உணவு சமைக்க ஒரு பண்டமும் இல்லை என்று வருந்தி, குப்பையிலே பயிரான வேளைக் கீரையை உப்பில்லாமல் வேகவைத்து, தன் சுற்றத்துடன் வீட்டு வாயிலை அடைத்து உண்ணும் காட்சி, அக்கால வறுமை சமூகத்தினருடைய நிலையை எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வுலகினையே தன் இரு கைகளால் ஆண்ட சேர, சோழ, பாண்டியரான மூவேந்தர்கள் மற்றும் வள்ளல்களாகிய அரசர்கள் இருந்த காலத்திலும் பல சமூகத்தினர் வறுமையால் வாடிய நிலை இருந்துள்ளன என்பதை சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளதன் மூலம் அறிய முடிகின்றன.

திணை அடிப்படையில் சமூகம்

பண்டைய தமிழர் நிலங்களை ஐவகையாக பிரித்துள்ளனர். தாங்கள் வாழும் இடத்திற்கு ஏற்பவாறு அவற்றை திணை அடிப்படையில் பிரித்து ஒவ்வொரு குழுவினராக வாழ்ந்துள்ளனர். அவை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து திணை வகைகளாகும். இத்திணை மக்கள் அனைவரும் அவரவர் நிலத்திற்கு ஏற்றவாறு தொழில்களை செய்தும், பொருள்களை ஈட்டியும், உணவை உண்டனர் என்ற செய்திகள் பத்துப்பாட்டில் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன.

“முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” (Puliyur Kesigan, 2009)

என்பதன் மூலம் பாலை திணையின் இயல்பை முதலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றன. பாலை என்ற திணை தனிநிலம் அல்ல, குறிஞ்சியும், முல்லையும் வளம் வற்றிய பின் தோன்றுவதே பாலை எனப்பட்டது என்று கூறப்படுகின்றன.

பாலை நிலத்து மக்கள் தங்கள் குடிசைகளை, ஈந்தின் இலைகளை கொண்டு வேயப்பட்டனர். முல்லை நில மக்கள் வரகு, வைக்கோல்களால் தங்கள் குடிசைகளை அமைத்தனர். மருதநில மக்கள் நெல் வைக்கோலால் குடிசையை செய்து கொண்டனர். நெய்தல் நிலத்தோர், தருப்பைப் புல்லால்

நெய்து கொண்டனர். ஆகவே ஐந்து நிலமக்களும் தங்கள் நிலத்தின் வளமைக்கு ஏற்ப தங்கள் இருப்பிடங்களை அமைத்து கொண்டதை அறிய முடிகின்றன.

பாலை நில மக்களானவர்கள்

“மான்அடி பொறித்த மயங்கு அதர் மருங்கின்,

வான்மடி பொழுதில், நீர் நசைஇக் குழித்த

அகழ்தும் பயம்பின் அகத்து ஒளித்து ஒடுங்கி” (Mohan, 2004)

மக்கள் தண்ணீருக்காக உண்டாக்கிய குழிகளில் இரவு நேரத்தில் பன்றிகள் வேறெங்கும் நீர் கிடைக்காததனால் இங்கு தண்ணீரை தேடி வரும் பொருட்டு அக்குழிகளில் விழும் அதனை எயிற்றியினர் உடனே கொல்வர், இச்செய்தியினையே,

“சேணான் அகழ்ந்த மடிவாய்ப் பயம்பின்

வீழ்முகக் கேழல் அட்ட பூசல்” (Nagarasan, 2004)

மலைபடுகடாம் வரிகள் கூறுவதின் மூலமாகவும் அறியப்படுகின்றன.

பாலைநிலத்தின் தலைவன் “விடலை, காளை, மீளி” எனப்பட்டான். தலைவி “எயிற்றி” என்று அழைக்கப்பட்டாள். குடிமக்களுள் ஆடவர் “எயின் மறவர்” என்றும், பெண்டிர் “எயிற்றியர் மறத்தியர்” என்றும் இவர்கள் வாழ்ந்த ஊர் “பறந்தலை, குறும்பு” என்று அழைக்கப்பட்டதை இங்கு அறியப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி நில மக்கள் மலையும் மலைசார்ந்த இடத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் ஆவர். அம்மலையிற் குறிஞ்சி என்னும் பூவே சிறப்பானவையாகும். இதனாலேயே இப்பகுதி குறிஞ்சி எனப் பெயர் பெற்றது எனலாம்.

குறிஞ்சி நிலமக்கள் ஆநிரைகளை கவர்ந்து வரும் தொழில்களை செய்பவர்கள்.

“புலிப்போத்து அன்ன, புல் அணற்காளை

செல்நாய் அன்ன கருவில் சுற்றமொடு” (Mohan, 2004)

என்னும் வரிகளின் மூலம் தலைவன் ஆநிரையை கவர்ந்து வரச் செல்லும்போது அவனைத் தொடர்ந்து நாயும், அதனை தொடர்ந்து அவனுடைய சுற்றத்தினரும் பின்தொடர்ந்து செல்வதை கூறும்போது அக்காலச் சமூகத்தினர் ஒருவருடன் ஒருவர் கூடிவாழும் பழக்கம் உடையவர்களாக இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றன.

புலியின் ஆண்பாற் பெயராக போந்து என்னும் சொல் இளமைப் பெயராக வழங்கி வந்ததை தொல்காப்பியர்,

“பெற்றம் எருமை புலிமர புல்வாய்

மற்றிவை எல்லாம் போத்தெனப்படுமே” (Ilampuranar, 2005)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் கூறியுள்ளதை வைத்து அறிய முடிகின்றன.

பண்டைய மக்கள் பொன்னைவிட பசுக்களையும், எருமைகளையுமே பெரிதாக மதித்து வந்தனர் என்பதனை முல்லை நில சமூகத்தினரின் மூலம் அறியப்படுகிறது. அவை,

“நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்,

எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுஉம்” (Mohan, 2004)

என்ற வரிகளின் மூலம் இடையர்கள் நெய் விற்றுப் பசும்பொன்கட்டியினை பெறுதலை விடுத்து, எருமை, ஆக்களையே பெற்றனர் என்ற செய்தி அறியப்படுகின்றன.

ஐவகை திணைகளுள் மருதத்திணையே செல்வச்செழிப்பும், வளமையும் பொருந்திய நிலமாக விளங்கியது. அங்கு வாழும் மக்கள் வறுமையிணையே அறியாதவர்கள் என்பர். நீர்நிலைப் பொருந்திய அம்மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழிலும், பயிரிடும் தொழிலுமே சிறந்து காணப்பட்டதை பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன.

“பகட்டுஆ ஈன்ற கொடுநடைக் குழவிக்

கவைத்தாம்பு தொடுத்த காழ்ஊன்று அல்குல்

ஏணி எய்தா நீள்ளெடு மார்பின்

முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்” (Mohan, 2004)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும் வரிகளில் மருதநிலச் சமூகத்தினர் வறுமையறியாதவர்கள் என்றும், அவர்களின் புதல்வர்கள் விளையாடிய களைப்பாற செவிலித் தாயாரைத் தழுவி பாலை உண்டு துயில்வதைப் பற்றிய செய்திகளும் அறியப்படுகின்றன.

கொடுநடைக் குழவி என்பதன் பொருள் இளங்கன்றுகளின் கால்கள் உறுதியாக இல்லாமல் வளைந்திருப்பதை குறிப்பதாகும். அதனை,

“குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை

ஆவும் எருமையும் அவை சொல்ப் படுமே” (Ilampuranar, 2005)

தொல்காப்பியர் கூறும் இளமைப் பெயரால் இங்கு அறியலாம்.

கடலில் சென்று வலை வீசி மீன்பிடித்தலையும், உப்பை விளைவித்தலையும், உப்பை விற்றலையும், தொழிலாக வைத்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நெய்தல் நிலச் சமூகத்தினர் ஆவர்.

அவர்கள் மீனை பிடித்து உலற்றியும், விற்றும், உப்பை விளைவித்தும், விற்றும், தம் வாழ்க்கையினை நடத்தியதை பத்துப்பாட்டு கூறுகின்றன.

“புலவு நுனைப் பகழியும் சிலையும் மான

செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்

மையிருங் குட்டத்து கணவொடு வழங்கி” (Mohan, 2004)

எனும் வரிகள் நெய்தல் சமூகத்தினரின் வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அதுமட்டுமின்றி நெய்தல் நிலமானது வாணிபத்தின் பொருட்டு நாடுவிட்டு நாடு செல்லும் பெருவழியாகவும் இருந்ததை நல்லூர்ந்தத்தனார்,

“பாடல் சான்ற நெய்தல் நெடுவழி” (Mohan, 2004)

என்ற வரிகளின் மூலம் புகழ்ந்து கூறியுள்ளதையும் இங்கு காண முடிகின்றன.

எனவே ஐவகை நிலங்களில் வாழும் சமூகத்தினர் காலச்சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தன் சமூகத்தினருடன் ஒன்றுகூடி இனிமையான வாழ்வினை வாழ்ந்துள்ளனர். அதனாலேயே பல சமூகத்தினர் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் பத்துப்பாட்டின் வழி அறிய முடிகின்றன.

தொழில்முறை சமூகம்

பல குழு மக்கள், பல நாட்டு மக்கள், பல ஊர் மக்கள் என அனைத்து மக்களும் ஒரே குழுவாக இணைந்து வாழ்க்கையினை நடத்திய பெருமை வாணிபத்தின் பொருட்டே தொடங்கியது என்று கூறலாம். பண்டைய காலத்திலும் மக்கள் நாடு விட்டு நாடு வாணிபம் செய்தனர். பல்வேறு பொருட்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்துள்ளனர். தன் நாட்டில் விளையும் பொருட்களை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பினர். மற்ற நாட்டு பொருட்களை வாங்கினர். இந்த வாணிபத்தினாலேயே பல

மொழி குடும்ப மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து வாழ காரணமாக இருந்தது என்று பத்துப்பாட்டு கூறுவதை இங்கு காண முடிகின்றது.

முதலில் பண்டைய மக்கள் பல்வேறான தொழில்களை தன் நாட்டில் மேற்கொண்டனர். அவற்றில் பெரும்பொருளை ஈட்டினர். பின்பு அப்பொருளை விற்று வேறு பொருளை பெரும் நோக்கினாலே பண்டமாற்று முறை வந்தது எனலாம். அதுவே வாணிகம் என்று அழைக்கப்பட்டது என்று அறியப்படுகின்றன.

“கோடு போழ் கடைநரும், திருமணி குயினரும்

தூறு நன்பொன் சுடர் இழை புனை நரும்

பொன்னுரை காண்மரும், வம்புநிறை முடிநரும்,

பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்,

எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி,

நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்

கண்ணுள் வினைஞரும் பிறகும் கூடி” (Nagarasan, 2011)

என்ற வரிகளின் மூலம் பொன்னாலான அணிகலன்களை கடைபவர்களும், இரத்தினங்களை துளையிட்ட மாலையாகக் கோர்ப்போரும், ஆபரணங்களைச் செய்யும் தட்டார்களும், புடவைகளை விற்கும் வியாபாரிகளும், உடைகளில் பூ வேலை செய்து கொடுப்போரும், மலர், அகில், சந்தனம் போன்ற வாசனை திரவியங்களை விற்போரும், கலைநுணுக்கம் கொண்ட சித்தரக்காரர்களும் இருந்தார்கள் என்ற செய்திகள் மதுரைக்காஞ்சியின் மூலம் இங்கு அறியப்படுகின்றன.

இவ்வாறான தொழில்முறையில் ஈடுபடும் வணிகர்களின் நடுநிலைமையானது தூசற்ற தன்மையினை கொண்டதாகவும், எவ்வித தவறும் இல்லாமல் தூய மனதோடு வாணிகம் செய்பவராகவும் விளங்குகின்றன என்பதனை,

“அறநெறி பிழையது, ஆற்றின் ஒழுகி,

குறும்பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன,

பருந்து இருந்து உகக்கும் பல்மாண் நல்இல்,

பல்வேறு பண்டமோடு ஊண்மலிந்து கவனி,

மலையவும், நிலத்தவும், நீரவும், பிறவும்,

பல்வேறு திருமணி, முத்தமோடு, பொன்கொண்டு,

சிறந்த தோத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்” (Nagarasan, 2011)

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது. வணிகர்கள் தம் பொருளை குறைத்துக் கொடுத்தும், பிறர் பொருளை அதிகமாகவும் வாங்காத சிறந்த பண்பினை கொண்டவர்கள் என்று கூறுவதை இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். இதைப் போன்றே பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

“மலையவும், கடலவும் மாண்பயன் தருஉம்” (Mohan, 2004)

என்ற அடிகளின்மூலம் உணர்த்துவதை வைத்து வணிகர்களின் சமூகமானது எவ்வகை தன்மையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதனை காண முடிகின்றன.

இதனையே பட்டினப்பாலையும் கூறுகின்றன.

“கிளை கலித்துப் பகை பேணாது

வலைஞர் குரம்பை மா ஈண்டவும்,

கொலை கடிந்தும், களவு நீக்கியும்,

அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி அருந்தியும்

நல்ஆனொடு பகடு ஓம்பியும்,

நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்

புண்ணியம் முட்டாத் தண் நிழல் வாழ்க்கை” (Nagarasan, 2011)

எவ்வகை தீய செயலினையும் செய்யாமல், ஆவினையும், எருதுகளையும் பாதுகாத்து, நடுநிலையில் உயர்ந்தவராகவும் பொய் சொல்லின் தம் குடிக்கு பழிவந்து சேருமோ என்று அஞ்சி உண்மையே கூறுவர் என்று வணிகர்களின் நியாய உணர்வை பட்டினப்பாலை கூறுவதின் மூலம் அறிய முடிகின்றன. ஆகவே பண்டைய வணிக சமூகமானது பல்வேறு ஏற்றுமதி இறக்குமதி தொழிலினை செய்தும், நடுநிலைமையுடன் திகழ்ந்தும் வாணிபத்தை நடத்தியுள்ளனர் என்பதனை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்வியல் சார்ந்த அறங்கள்

பண்டைய சமூகத்தினர் அன்பைப் பண்பாகவும், அறத்தைப் பயனாகவும் கொண்டு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்திற்கு பெரும் மதிப்பினை ஏற்படுத்தி தந்தது அறமே ஆகும். அற ஒழுக்கம் உடையவர்களே உயர்ந்தவர்கள் என்றும், அவர்களே மக்களால் போற்றப்படுபவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன. அறஒழுக்கம் உடையவனுக்கு சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு உண்டாகும் என்று பத்துப்பாட்டு கூறுகின்றன.

எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு விளைவிக்காமல் தூயவாழ்வு வாழ்வதே உண்மையான அறமாகும். என்ற கருத்தை புறநானூறு,

“நல்லன செய்தல் ஆற்றிராயினும்

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்அதுதான்

எல்லோரும் உறுப்பது அன்றியும்

நல்லாற்றுப்படுஉம் நெறியுமார் அதுவே” (Balasubramaniam, 2017)

என்ற பாடலின் வழி அறம் என்ற சொல்லற்கு அழகாய் பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளதை உணர முடிகின்றன.

பண்டைய மக்கள் அறத்தையே மூச்சாக கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்றும் கூறலாம். ஏனென்றால் பிறருக்கு உதவும் மனப்பான்மை அச்சமூகத்தினருக்கு மிகுதியாகவே இருந்துள்ளன. பசியால் வாடுபவருக்கு விருந்தோம்பியும், வறுமையால் வாடியோருக்கு பொன்னும் பொருளையும் அளித்தும் அறப்பண்பை உயர்த்தியுள்ளனர் அக்கால சமூகத்தினர். அவ்வகை பண்பினை பத்துப்பாட்டிலுள்ள சிறுபாணாற்றுப்படை அழகாய் இங்கு எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். அவை,

“பொருநர்க்கு ஆயினும், புலவர்க்கு ஆயினும்,

அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்த தான்ன

அடையா வாயில் அவன் அருங்கடை குறுகி” (Mohan, 2004)

இவ்வரிகளின் வழி நல்லியங்கோடன் என்னும் அரசனின் கொடையறத்தை வியந்து சிறப்பித்து கூறப்படுகின்றன. வறியவர் எவர் வருவராயினும் நல்லியங்கோடனின் அவை வாயிலானது எப்போதும்

திறந்தே இருக்கும் என்றும், அவன் தன் துன்பத்தினை போக்கி இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரிப்பான் என்றும் அவனின் அறஉணர்வை பற்றி சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

எனவே பண்டைய அரசர்களின் சமூகமானது தாம் அரசன் என்ற கருவம் கொள்ளாமல் அனைவருக்கும் அறத்தை போதித்து இன்முகத்துடன் ஆட்சி செய்தனர் என்ற குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன.

அரசர்கள் வறியவர்களுக்கு பொருட்களை மட்டும் அல்லாது இன்சுவை உணவுகளையும் ஊட்டி சிறந்து விளங்கினர் என்பது கரிகாலனின் விருந்தோம்பும் பண்பின் மூலம் அறிய முடிகின்றன. அவை,

“காழின் சுட்ட கோழ் ஊன் கொழுங்குறை

ஊழின் ஊழின் வாய்வெய்து ஒற்றி

அவை அவை முனிவரும் எனினே, சுவைய

வேறுபல் உருவின் விரகுதந்து இரீஇ.” (Mohan, 2004)

என்ற பொருநாற்றுப்படையின் வரிகளின் மூலம் கரிகாலன் விருந்தினரை உபசரிக்கும் தன்மையினை காண முடிகின்றன. விருந்தினர் எவராயினும் அவரை மதித்து எனக்குச் சமமாக நடத்தினான். நல்ல கொழுத்த செம்மறி ஆட்டின் வெந்த இறைச்சி துண்டினை உண்ணும்படி வற்புறுத்தினான். பின்பு அவை வெறுத்துபோக இன்சுவை உணவுகளையும் வாரி வழங்கினான். இதன்மூலம் அக்கால அரசர்கள் சிறந்த அறப்பண்பாளர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றன.

இத்தகைய விருந்தோம்பிய முறையினை பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் காணப்படுகின்றன.

“அருங்கடித் தீம்சுபை அமுதொடு பிறவும்,

விரும்புடை மரபின் கரப்புடை அடிசில்,

மீன் பூத் தன்ன வான்கலம் பரப்பி

மகமுறை, மகமுறை நோக்கி, முகன் அமர்ந்து

ஆனா விரும்பின் தான் நின்று ஊட்டி

மங்குல் வானத்துத் திங்கள் ஒய்க்கும்” (Mohan, 2004)

பல்கலை உணவுகளை அளித்து அவற்றை உண்ணும்படி கூறி, தாய் பிள்ளையை பார்ப்பதுபோல் பார்த்து இன்முகத்துடன் உபசரிக்கும் பண்பினை இங்குக் காணமுடிகின்றன. இத்தகைய அரசர்களின் சமூகமானது, பொருள்களையும், உணவுகளையும், அன்பையும், பண்பையும், மதிப்பினையும் ஆகிய அனைத்து செல்வங்களையும் அறமாக அளித்து ஆட்சிபுரிந்த செய்தியினை பத்துப்பாட்டு தெள்ளத்தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியதை இங்கு அறிய முடிகின்றன எனலாம்.

முடிவுரை

“பத்துப்பாட்டு உணர்த்தும் சமூக சிந்தனைகள்” என்னும் தலைப்பின் மூலம் பண்டைய கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் எவ்வகையான சமூக அமைப்புகள் நிலவி இருந்தன என்பதை பற்றி விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் வாழ்வினை நடத்துவதற்கு எவ்வகையான தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதனை அறிவதன் மூலம் சங்ககால மக்கள் எவ்வாறு செழுமையுடையவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றன. தன் குழுக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே இன்பமான சமூக வாழ்க்கை என்பதனை அறிந்து அனைவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பு கொண்டு கூடி வாழ்ந்துள்ளனர். அரசர்கள், மக்கள் என்ற எவ்வித வேறுபாடும் இன்றி வறியவர்களுக்கு அறத்தினை போதித்து வாழ்ந்துள்ளனர். சங்ககால சமூக மக்களானவர்கள் எவரிடத்திலும் நடுநிலைமையுடன் செயல்படும் பண்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதனையும் அறிய முடிகின்றன. எனவே எச்சமுகத்தினராயினும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் பண்டைய மக்களின் சமூகத்தினை போலவே

நற்பண்புகளை கொண்டு கூடி வாழ்ந்தார் என்றால் அவர்களின் வாழ்க்கையானது இன்பமாகவே அமையும் என்பதனை உணர முடிகின்றன.

References

- Balasubramaniam, K.V (2017) Purananooru Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2005) Tholkapiyam, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Keerthi, (2016) Thirukural Moolamum Uraiyum, Aruna Publication, Chennai, India.
- Meyyapan, S. (2000) Vetrithamil Agarathi, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India.
- Mohan, R. (2004) Pathupattu Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Muthaiah, P.L. (1996) Pudhumaipithan Uthirtha Muthukal, Mullai Pathippagam, Chennai, India
- Nagarasan, V. (2011) Kurunthokai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2009) Silapathikaram, Thirumala Publications, Chennai, India.
- Ramasamy, P. (2004) Ulaga Arinan Sinthanai Kalanjiyam, Nathan Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License